

L'APOSICIÓ.

L'aposició és una funció sintàctica formada per un **substantiu** o un **sintagma nominal** que es **refereixen a un altre substantiu o pronom**, i que el qualifiquen o l'expliquen. Es tracta d'una **informació extra**, és a dir, no varia el significat de l'oració.

En llatí és necessari que l'aposició **concordi en cas amb el sintagma al qual fa referència**. Si es tracta d'un adjectiu, també concordarà en gènere i nombre; en canvi, si és un substantiu, conservarà el gènere i nombre propis.

Generalment segueix el substantiu al qual es refereix i pot aparèixer entre comes (tot i que no és necessari!).

Per tant, en llatí no hi ha un cas assignat per a la funció d'aposició. **Tots els casos poden fer aquesta funció**, ja que ha de concordar en cas amb el substantiu que determina. Per exemple: si tenim una aposició del subjecte, aquesta anirà en nominatiu perquè el subjecte estarà en aquest cas. En canvi, si l'aposició fa referència a un CI, es construirà en datiu. I així, en cada cas.

-Thebae, **oppidum magnum**, clarae sunt. (Tebes, gran ciutat, és famosa.)

-Magistra Iuliae, **bonae discipulae**, librum dat. (La mestra dóna un llibre a na Júlia, bona alumna.)

-Toti uiri, **et domini et serui**, ad forum ueniunt. (Tots els homes, tant senyors com esclaus, vénen al fòrum.)

-Aquam, **caeli donum**, bibo. (Bec aigua, regal del cel.)